

Ἦτορς ἀρεθμοῦμεν πρώτων
εἰς τὴν πάλαι γῆν τῶν φώτων

ΣΠΙΘΑ

(Τὴν «Σπίθα» βγάζουμε καὶ διαλαλοῦμε
τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας
κ' ἀπ' ὅλους θελοῦμε γερὰ ποστήσειν
γιὰ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μεῖς τὸν κόπο μας.)

Ἡ Συντακτὴ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠ' ΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

Ἡ Συντακτὴ τῶν ἑνδεκά
Τῇ «Σπίθα» μας συντάσσει
κ' ὅ,τι κακὸν σὺν τῷ πόσῳ
σατυρικῶς πατάσσει.

Τὸ φύλλον τοῦτο ἔνδ' ἔκαστο
μέτ' τῇ σειράν τοῦ θύλακι
ἀφ' οὗ τὸ λέν' οἱ ἑνδεκά
π' ὁ ἀκριβὲς μεθίνα.

Ἄρχει ὁ Φεβρουάριος εἰς τοὺς
κ' ὁ αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἄλλης
ἀλλὰ περὶ τὴν ὕψιστην
μετρίει τὸ ἰαχρινάδι.

Ἡ κορυφαία εἶναι ἡ «Σπίθα»
μας καὶ θάξῃ τὸ γαυρεῖν
στὸ μέρος ὅπου βρίσκεται
τὸ «Νέον Πραγματοῖον».

Ὁ Τζανέτος κ' ὁ σιὸρ Ντάντης
συζητοῦνε θαυμασίως
κ' ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν
ἀνθρωπιά ἐξαισίως.

Τζανέτος: Ἀλέβασε τὸν «Περίδρομον» τοῦ φίλου
Δελαπόρια;

Σιὸρ Ντάντης: Ὅχι Τζανέτο μου, γιατί
μ' ἐσπάσαν ὅλοι οἱ καιροὶ
κ' ἔχω κλειστή τὴν πόρτα...
Πάριστε φέρεμπονισε κ' ἐγὼ νὰ τὸν διαβάσω
γὰ νὰ περῶ ἢ ὅρα μου κ' ὀλίγο νὰ ξεοιάσω....

Τζανέτος: Πάρε, μωρὲ κακόμοιρε, τὸν ἔχω στήν
τοσπόυλα
καὶ φρόντισε νὰ μπαλωθῇ, εἰσέμασε σαμποῦλα!...
τόρα θ' ἀναχωρήσω
καὶ θάρθω πάλιν αὐτὸ νὰ σὺν ὑπερδυσίω....

Σιὸρ Ντάντης: Σ' εὐχαριστῶ Τζανέτο μου, θα
κάμω ὅ,τι πρέπει
κ' ἀφοῦ τὸ ξένο παμπουράκι πολυειδῶς με τέρεπει....

Τζανέτος: Τὰς κρίσεις σου λοιπὸν νὰ πῆς, θέλω
νὰ τὰς ἀκούσω

Σιὸρ Ντάντης: Μὴ με βιάσεις, φίλε μου, γιατί
θένα σέ λούσω....

Ἀπ' ἀκριβ' ἀκριβ' ἑκατοστὰ κ' ἐδιάβασα τὸ φύλλον
καὶ πρέπει, πέρι, μακρονί, στήν ξενιτειὰ νὰ στείλω
νὰ τὸ διαβάσουν κ' ἐκεῖ
κ' ἰδίως στήν Ἀμερική
καὶ εἰς ἀπαλλάσσομαι τὰ ἴδια νὰ συντάξω
καὶ σὺν ἄλλοι τὸν ψυχρὸ νὰ σέ ξαναπειάξω...

Τζανέτος: Ἀφοῦ τὸ θέλεις συμφωνῶ, σὺν φύλλον
τοῦ ποσὸ το

Σιὸρ Ντάντης: Τὸ πρῶτον τὸ φύλλον ἐπὶ ταῦτα
παράδειξ
«Ὁ Περίδρομος κ' ὁ Τζανέτος
συζητοῦνε καὶ τὰ χάνει»

Γ. Τὸ δάνειο κατέφθασε, εὐπορὸς, βῆμα ταχὺ,
νὰ τὸ προὑπαντήσωμεν, παιδιὰ, στήν ἐξοχή,
νὰ τὸ προὑπαντήσωμεν μέσα στήν πολιτεία
καὶ νὰ τὸ σπαταλήσωμεν χωρὶς καμμιὰ αἰτία

II. Στὸν κάμπο καὶ σὺν ὄψωμα ὁ κλέφτης ξεσπα-
θώνει

κ' ὁ πόλεμος φρονιτώνει

καὶ τὸ νιουρέμι πέφτει
καὶ κλέφται, κλέφταις, κλέφται.

Γ. Τὸ δάνειον, μετὰ χαρᾶς καθένας μᾶς τὸ δίνει,
ἀλλὰ τὸ Κράτος δυστυχῶς πενιάρια δὲν ἀφίνει
κ' ὅλ' οἱ φορολογούμενοι πάντοτε, βρὲς ζητιάνε,
πληρώνουν καὶ πεινᾶνε

II. Τὸ δάνειον μᾶς τῷ δώσαν, ἔχω ἰδέαν διως,
πῶς καὶ τὸ δάνειον αὐτὸ θὰ φαγωθῇ συντόμως,
ὅπως κ' ἄλλα ποδ καροῦ,
φαγωμένα κουτιουροῦ.

Γ. Ὅταν τὸ Κράτος τῶν χρεῶν, τὸ Κράτος τῶν
δανείων,
ἐπιόλως ὑποδέχεται ὅλον ἐπαίτον κόλακος,
παρηγορεῖ σποδὺς δανειστὰς εἰσπράξεις, τελωνείων
καὶ πᾶσαν ἄλλην προῖον τῆς γῆς τῆς ἐριβόλακος,
παρηγορεῖ πᾶσαν πηγὴν τοῦ βίου κινήτηριον
καὶ πᾶσαν ἄλλην προῖον
κ' ἀναγκάζει κύριον
κάθε χρηματιοδότην.

Παρηγορεῖ πᾶν ἔδαφος, πᾶσαν κυριαρχίαν,
κ' ἐπιτηγάνει δάνεια μὲ πᾶσαν εὐστοχίαν,
τοῦ δίνοντε νομισμὰτα χάριτα καὶ χρυσὰ
καὶ χαίρει δανειζόμενον καὶ δάνειά μας σὺ.
Πᾶσαν περιουσίαν τοῦ τῆς ἐνεχυράζει
καὶ δάνεια ξαναμασσᾷ καὶ ἀναμνησκάζει
κ' ἐμφορῶς τὸ παρατηρεῖ μετ' ἐνδεργέτου ὕψος
καθένας τοκογλύφου.

Πεῖνα παροπαροδοῦ καὶ δίψα τὸ μαστίζει
καὶ μεσ' σὺν κράτῃ τὰ λοιπὰ σὰν τὸν Ἡσάβ
κ' ἐνεκα θεϊκῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἐπαρίτου
πολεῖ νὰ μὴ σταλῇ φανὴ τὰ πρωτοτόκιά του.

Γ. Μέσ' σὺν δανείων τὸ πικρὸ καὶ νιουπασμένο
χρέμα
γλῶσσα τοῦ φαίνεται πολλὴ
καθὼς κ' ἐκεῖνη ἡ γαλῆ

ποῦ ἔπινε τὸ αἷμα τῆς ἀπάνου σὲ μὴ λίμα.

II. Παρῶν, λοιπὸν, τὰ δάνεια καὶ τὰ ξεκοκαλίζει
καὶ μῆτε ἡ ἐπαρίον καθόλου τὸ σκοτίζει,
ἀ' ἐριμὸν κ' ἀτάραχον γλεντᾷ σὺν Ἀθήνα
καὶ φεύγει ἡ σιελίνα.

Α. φάγωμεν κ' ἀς πῶμεν τοῦτο φροντὶς μονάχη
κ' ἀς κλάτῃ ὅπου τὰ ἄλλῃ

κ' ἐνῶ καθένας πρόσφυγας σὰν τὸ σκυλὶ πεινᾷ
τοῦ Κράτους ἀ' ἀδειάζουμε τὸν νέον κορβανά.

Τὸ δάνειον κατέφθασε, ἐμπρὸς ὅλοι μαζοῦ,
κ' οἱ πρόσφυγες τὸ δάνειον τὸ βλέπουν σὰν χαζοί,
γυρῶνουν μὴ μόνον κ' αὐτῶν
καὶ τῶν κατραπακιά.

II. Τὸ δάνειον ὑνῆσωμεν μὲ τοκογλύφων Μοῦσαν
κ' ὅπως ἂν λίθος κορημισθῇ εἰς λίμνην ἡρεμοῦσαν
ἐξομοιοῦν εἰς ταράχην ποδὺς ἀγρία πελάγη
καὶ κύματα μυκώμενα νεφέλαις διεξάγει.

Ὅπως ἐξαίφνης ἐπιταλὴν εἰς χεῖρας Φιλισταίων
ἐκ Δύσεως τὸ δάνειον τοῦτο τὴν τελευτήσαν
ἐπέφθασεν ἐν τῇ Βουλῇ πᾶσαν αἰσχρὰν κακίαν,
πᾶσαν ἀντιπολίτευσιν καὶ πᾶσαν μαλακίαν.

Ἀκούγεται μέσ' σὺν Βουλῇ ὁρμηγία
καὶ ἀποδοκίμασι καὶ χειροκροτήμασι
καὶ βλέπει ἀγριοειδῶς μετ' ἀδελφῶν βασιλέων
τῆς ἀντιπολιτείας τοῦ ἀνδρὸς βασιλέως.

II. Πραγματικῶς τὸ δάνειον τὴν Βουλὴν
γὰ τοῦτο μέσα σὺν Βουλῇ

σηκώνονται καὶ λέν' πολλοὶ
πῶς πρέπει ἡ ὑβέρησις ἀπ' τὴν Ἀρχὴν νὰ φύγῃ.

Πλὴν διως ἀπ' τὸ δάνειον ποῦ κάνει κάθε κόμμα
ν' ἀνοίγῃ δέκα πινακὲς τὸ ληφάρον σιόμης,
ἡ τωρινὴ Κυβέρνησις ἔγινε θέμα γλεῦθς

μέτ' ὅπως πρῶτον πρωτοκόλλον ἐκεῖνο τῆς Γενεῖας.

Γ. Αὐτὸ τ' ἀκούω ποδ καιροῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ ὄχω νοιώσω

καὶ μετ' ὁποῦν καὶ πόσοι
κ' ἐγὼ, βρὲς φαμφαρόνο,
τῆς πλάτης μου σηκώνω.

II. Πῆς τοὺς, λοιπὸν, πῶς μετ' ἀπὸ
κάθε φυλὴ ποῦ μένει
σὺν τῇ τῇ Μακεδονικῇ, τὴν
αἰματοβαμμένην,
καὶ κάθε γένος ξενικὸν καὶ πᾶσα
μειονότης

καὶ κάθε κτηνοβούλακος καὶ ἀρξοῦ-
διάσης πρώτης.

Καὶ κάθε Σέρβος σύμμαχος, ποῦ
κ' ἡ Θεσσαλονίκη

θαρρεῖ πῶς τοῦ ἀνέχει
μὴ καὶ καθεὶς βαρβάνος

σκηρῆς τοῦ βουνοῦ
ποῦ χ... μέσ' σὺν Κράτος

ὅπου δὲν ἔχει τοῦ.

Σ' ὅλους αὐτοὺς ἐδάσμε μεγάλα δι-
κασιώματα

ποῦ καταγοῦν τοῦ Κράτους μας
κάθε κυριαρχία,

γὰ αὐτὸ ἀκούγονται φωνὲς ἀπ' ὅλων
τῶν τὰ στόματα

καὶ τὸν Πολίτη βρίζουν γὰ τὴν
ἀποτυχία.

Ὁ δὲ Μιχαλάκοπουλος θέλοντας
νὰ γλυτώσῃ,

θαρρεῖ πῶς τὸ πρωτοκόλλον δὲν θὰ
τὸ ἐφαρμόσῃ

κ' ἄλλοι μέσ' σὺν Συνέλευσι
πυρίνους βγάζουν λόγους

γὰ τοὺς ἀφορολόγητους καὶ γὰ
τοὺς δοσιλόγους.

Ἦν τέλει, νὰ σοῦ πῶ, μ' αὐτὴ
τὴν γκάρα τοῦ Πολίτη

ὅλοι τῆς ὑβέρησις τῆς μήκαρε
σὺν μῆτι

κ' ἔπειτα ἀπὸ τὸ σκάνδαλο ἐκεῖνο
τῶν χρωμάτων

μέσ' τῇ Βουλῇ θὰ τραγοῦδοῦν «τὴν
κόρην τῶν κυμάτων».

Στοῦ Ὑθωνα τοῦ Τριδίζα

τὸ χορευτικὸν
ὅπως κ' ἐμεῖς μηχανοῦμε
περὶ νὰς μεγαλεῖο

II. καὶ τὴν ποῦ οἱ ἰαχρινάδες
χορεύουν νὰ ξεσκῶνουν
ὅλοι τὴν ὥρα τοὺς ἐκεῖ
πηγάνουν νὰ περῶνουν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

II. καὶ τὴν ποῦ οἱ ἰαχρινάδες
χορεύουν νὰ ξεσκῶνουν

ὅλοι τὴν ὥρα τοὺς ἐκεῖ
πηγάνουν νὰ περῶνουν.

II. καὶ τὴν ποῦ οἱ ἰαχρινάδες
χορεύουν νὰ ξεσκῶνουν

ὅλοι τὴν ὥρα τοὺς ἐκεῖ
πηγάνουν νὰ περῶνουν.

Ο ΚΟΡΝΟΥΡΙΑΣ

Σ Π Ι Θ Α

1925

Χίλια ἐννηκόνσια εἴκοσι
καὶ πέντ' ὁ νέος χρόνος
καὶ οἱ Ρωμηοὶ σκοτώνονται
γὰρ νόμματα ἀφρόνως.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ «Σπίθα» μας
ἑβδομαδιαία θάναί
καὶ ὅσοι τὴν διαβάζουνε
ἴσ' αὐτὴν γέλοια θά νὰ σκάνει.

Τὸ φύλλο τοῦ πουλιέται
κ' ἀπ' ὅλους ἀγαπιέται

Λεπτὰ πεντήντα θὰ πουλιέται
τὸ φύλλο μας ἑστὴν ἀγορά
ποῦ σὰν κ' αὐτὸ δὲν ξαναγῆκε
ἑστὴν Κέρκυρα καμὰ φορὰ.

Συνδρομὲς γὰρ ἕνα χρό-
νο καὶ γὰρ ἔξω μῆνες
μόνο.

Γὰρ ἕνα χρόνο εἴκοσι
δραχμοῦλες θὰ μετρήσῃ
ἐπείγος ποῦ ἑστὴ «Σπίθα» μας
συνδρομητὴς θὰ γίνῃ.
Κ' ἂν ἦναι καὶ ἐξέμηνος
συνδρομητὴς νὰ μείνῃ,
δραχμοῦλες δέκα μοναχὰ
ἴσ' αὐτὴν χερίά μας θ' ἀφίγῃ.

Ἐπιστροφές, χειρόγραφα
καὶ γραμμάτια ἀπ' εὐθείας
νὰ στέλνουνται ἑστὴ «Σπίθα» μας
δίχως ἀργοπορίας.

Ὅσοι γὰρ τὰ παράπονα
τῶν ὑποστηρικτῶν μας
—κ' αὐτῶν τῶν δικαστῶν μας—
ζητοῦμε ἀπὸ πρωτῆτερα
ἐπισκεψθὲν τὴν κρίσιν
κ' ἔτσι ποῦ λέτε ἡ «Σπίθα» μας
χρόνια πολλὰ θὰ ζήσῃ.

Συνδρομὴ Ἑξωτερικοῦ Λίρα I
ἢ Ἀμερικῆς Δολλάρια II

Ὅποιος τὸ φύλλο μας κρατεῖ
καὶ δὲν τὸ ἐπιστρέφει
λογίζεται συνδρομητὴς
καὶ δίχως νάχη κέφι.

ΦΡΑΝΑ περασμένα
μὰ δροαχμὴ τὸ ἕνα.

Φύλλα περασμένα
ὅποιος θ' ἀγοράσῃ
μὰ δροαχμὴ τὸ ἕνα
εἰς τὸ χερί θὰ μᾶς σκάσῃ.

Συνέχειαν ποιούμενος
ὕμνῳ μετ' εὐφροσύνης
γελάδης καὶ μανδρόσκυλλους
πιστοῦς τῆς σταυλωσύνης

Ἐκτὸν τῶρα εἶχα ξεχάσει
ἀνυποχώρητος καὶ ποιήσεις
τοῦ γὰρ ὅπερ εὐχαρίστως
ἐσχάτως νὰ μ' ἐνθυμίσῃς

Ποιὸν τοῦτο; Τὸ γνωρίζεις
Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον
καὶ ἐπλήρωσ' ὅλος αἵματός
διὰ τὴν συντροφίαν τῶν φύλων

Τὰ κατάντη τῆς Γαρίτσας
προσπαθῶ νὰ κῆσω
καὶ ὡς κίλλιον ἀρμόζει
διὰ στίχων ν' ἀπαντήσω

Ἰσ' αὐτὴν καμώματα τοῦ Θύμου,
ἴσ' αὐτὴν δολάρια ποῦ πέρνουν

κ' εἰς τὰ φύλλα τοῦ μοιράζον
καὶ ἀδίακοπα τοὺς στέρνουν

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
καὶ αἱ δύο αὐταὶ κλήσεις
τοὺς γαστρίδες τῆς Γαρίτσας
τοὺς ἐνέδωλον εἰς πλύσεις

Μικροῦν, μικροῦν, μικροῦν
φρυγανιστὴν τῶν χρόνων,
Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
τὸν διήγειραν τὸν πόνον

Τὸν ἀνθρώπου ἡ κοιλία
μέ τὸ κῶμα ὁμοιάζει
πότε χορταμένη πνέει
πότε νηστεία στενάζει

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Νὰ ξανοίγεται τὸ πᾶν
φαίνεται καὶ ἀνιέται
φίλος λοχαγὸς ὠραίος
εἰς τὸν σταῦλον τῶν θελάζει

Τὰ χωράφια διατρέχει
καὶ ὁσφραίνεται τὴν αἶσαν
τὸν δὲ Μάρκον προστυχόντα
παραπέμπει πρὸς τὴν ἀγρὰν

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Σέ μὰ μισόκοπη

Μὰ μισόκοπη κυρία
—μισοθαμμένη καὶ λεπτὴ
ἔρωτα θέλει ἡ καθμένη
μ' ὅποιον μπροστὰ τῆς τῆς θρεθῇ

Μὲ σκέρτσο ὅλους τοὺς κυττάζει
καὶ πότε τοὺς κρυφομυλάει
κ' ἂν τὴνέ θλέπουν δὲν τὴν νοιάζει
γιατὶ ἔχει κάμει καὶ παιδί

Προχθὲς τὸ θρόνον ἔβλεπε γέρος
κοντός, παχὺς καὶ μυταρὴς
τὴν κρυφοκύτταζε σὰν γλάρος
κ' εἶχε ἀγριέψει ὁ φουκαρὸς

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

Μὰ ὅμως θάβω τὸν μπελὸν τῆς
καμμά φορὰ ἑστ' ἀληθινὰ
γιατὶ τὸ ἔμαθε ἡ «Σπίθα»
ποῦ τῆς ἀρέσουν τὰ ξυνά.

ΤΟ ΚΟΡΝΟΡΗ

Ἡ «ΕΛΠΙΣ»

Τὴν προσεχὴ Τετάρτην κυ-
κλοφορεῖ ἡ «Ελπίς»
μὲ τὸ ὅθ' ὅτι τὸ
«Αἰὶον Σπουδ-
δων» εἰς τὴν
Γαρίτσαν.

Ἡ Συντροφία τῶν ἑνδεκα
προδίδει σὲ θυσιᾶς
γὰρ τὸ καλὸ τοῦ φύλλου μας
δίχως πολλὰς ζημίας

Μονάχα ΠΕΝΤΕ φίλους τοῦ
στὴ «Σπίθα» ὅποιος ἐγγράφῃ
συνδρομητὴς, τὸ φύλλο μας
θὰ τοῦρχεται ἀπ' εὐθείας
ὅλο τὸ χρόνο δωρεάν
καὶ ἀμέσως νὰ μᾶς γράψῃ
ποῦ θέλει νὰ τὸ στέλνουμε
δίχως ἀργοπορίας

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΘΟΝΙΟΥ

Ἐκτὸν τῶρα εἶπα καὶ σταῦλον,
ἐνθ' ἄλλοι κατηχόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέες
καθαλίνες νὰ ὑφούνται